

СЦЕНА 5. ПОЗА МАЙДАНОМ

КАТЕРИНА. Стояла на зупинці біля Арсенальної, чекала 38-й тролейбус. На сумці – жовто-блакитна стрічка. Раптом до мене підходить бабуся, років за 60: «Девушка, вы бы сняли ленточку свою!» Мене, звісно, мало не тіпати почало. «Девушка, – шепоче вона мені далі, – здесь очень беспокойный район. Здесь эти самые постоянно ходят... Снимите, от греха подальше! Я же за вас переживаю!» І мені захотілось обійняти цю жінку. Вірус людяності перейшов межі Майдану і вже почав заражати все місто.

INTELLIGENT UKRAINE. Дружина повністю занурена у події в країні. Обурена. Паралельно у неї віщають кілька онлайн-каналів на комп'ютері, по ТБ йде канал 24 і 5-й канал. Між годуваннями дітей в руках завжди телефон зі стрічкою Фейсбуку.

– Продукти закінчилися, – кажу їй.

– Де, на Майдані? – запитує вона.

– Та ні, у нас у холодильнику!

Коротше, поїхав я на ринок, на Героїв Дніпра.

ОЛЕКСАНДР. Щойно: дзвонить дитина і розповідає, що у них сталось на уроці малювання. Вчителька дала завдання намалювати символіку олімпіади, яка має відбутись. Встає хлопчик і каже: «Я не буду малювати символіку чужої держави, яка так погано ставиться до України». Встає його сусідка по парті і каже: «Ганьба!» Через секунду це повторювали всі.

НАДІЯ. Неділя. Їдемо на чергове віче. Маршрутка повна тепло одягнених чоловіків та жінок, у повітрі – ледь чутний запах диму. Біля універмагу «Україна» водій питає:

– «Украина», – выходят?

Чоловічий голос:

– Україна їде на Майдан...

СЦЕНА 6. МРІЇ ПРО ОСЯЯННЯ

НЕВІДОМА. Стою якось за чашкою чаю в черзі, перед Будинком профспілок, до «пекельної кухні». Чую – жінка говорить двом своїм друзям російською: «Тепер я зрозуміла Бандеру! Бандера просто любив свою країну! І за неї воював. І я люблю свою країну і готова за неї воювати! Значить, я теж бандерівка?!»

СЕРГІЙ. У мене ніколи не було термоса. На Майдані я про нього мріяв кожен день. Чебрець, м'ята, шипшина... Я люто заздрив тим, у кого він був. Наче у людей з термосами був доступ до чогось сакрального, а у мене ні. Як ніби людина з термосом має прямий доступ до весни, до лісів, до полів, до архетипів, до скіфських курганів... Я теж хотів мати такий артефакт, щоб, коли холодно і страшно, можна було дістати з рюкзака, увійти в портал і присісти на курган, погладити поглядом слобожанські трави, побачити, як розлітається насіння і пилок від диких волелюбних кольорів. Чебрець, м'ята і шипшина. Саме так. Чому? Не знаю. Думаю, що чебрець – це щоб не забувати. М'ята – щоб зібратися і заспокоїтися. Шипшина – це щоб далі вести опір і боротьбу. Тому, напевно. Я не знаю. Я ж не Юнг, і не Фрейд. Простий майданутий з народу. І все ще без термоса...

ФЕДІР. Сьогодні зі мною сталися три речі.

Я повірив у Бога.

Коли беркут прорвався за барикади і почав відтісняти людей, коли жінок і дітей зібрали на сцені, а тих, хто не вмістився там, – навколо. І люди молилися і трималися з останніх сил – щоб не заплакати від безсилля і страху. Коли раптом вночі пролунав дзвін. І цей дзвін означав надію. У цей момент я повірив у Бога.

Я став націоналістом.

Коли зі сцени пролунав крик: «Нас почули! З усього Києва до нас їдуть люди!» Я озирнувся – і на місці пустки побачив нескінченний потік людей.

У цей момент я став націоналістом.

Я звільнився від страху.

Коли вони з усіх боків оточили площу і тіснили нас. Коли їхніх сил не вистачило; коли ми, навалившись натовпом, змогли дати їм відсіч, і якщо не відтіснити, то хоча б стримати потік цих тварюк.

У цей момент я звільнився від страху.

СЦЕНА 7. БЕЗКРОВНЕ ПРОТИСТОЯННЯ

І ВАН. Я чітко пам'ятаю ту ніч, коли до мене зателефонував невідомий абонент і просив бити у дзвони. Потім ще один дзвінок... і ще один... і ще... На ранок понад сотня пропущених дзвінків та СМС, на які не зміг відразу відповісти, бо цілу ніч і аж до ранку ми зі студентами Богословської академії били у дзвони. Це був чи не перший за останні вісім століть набат. Лише на ранок я зрозумів, що звук дзвонів не лише скликає людей, але й очищає їхні душі. Зрозумів, коли мені телефонували і писали ті, хто стояв тієї ночі на Майдані. Вони розповідали, що коли почули дзвони, то страх відступив, з'явилась впевненість, що їм вдасться вистояти.

СЕРГІЙ. Кумедна інформація! Кабмін дозволив використовувати водомети на морозі, але, як виявилось, наказати водометам не замерзати на цьому морозі у Кабміні не вистачило повноважень. Але нашу міліцію так просто не візьмеш – вони залили у водомет півбака супер-пупер незамерзаючого миючого засобу. Однак засіб теж виявився провокаторським і з водою змішуватися не захотів. У підсумку – вода таки замерзла, собака... А миючий засіб спінився – і став рватися назовні! Так що у декого вийшла пінна дискотека...

РОМАН. Сьогодні вранці на Грушевського, щоб не було чути патріотичних пісень, які ми крутимо для воїнів української армії, їм поставили улюблену групу Путіна «Любе». Атає, черемушки, батяня, коротше, всі діла. У протестуючих – молитви, пісні, гімн.

У нібито «правоохоронців» – водяра, блатна романтика, шансон. Усі маски злітають.

К с е н і я. Наша Груша. Ніч. Шини горять. Хлопці херачаться з Беркутом, дівчата носять чай і бутерброди. Під'їжджає дуже недешева машина, вискакує дівчина в дуже дорогій шубі, відкриває багажник і кричить: «Хлопці, у мене шини, забирайте!» Хлопці швиденько розвантажують, біжать. Дівчина знову кричить: «Хлопці, ще на задньому сидінні!» Знову забирають і біжать. «Хлопці, ще дві каністри бензину спереду!»... А сидіння в машині білі... Автомайдан вночі охороняв Грушу з тилу. Там різні були машини, були в сотнях тисяч убитих єнотів. Люди розуміли, що можуть розбити і спалити. Але що таке справжня цінність – теж розуміли. Прорвемося.

О л е н а. Сьогодні ввечері на Грушевського, на барикаді, раптом почався шорох. За спиною чую голоси: «Ану, допоможіть!» Оглядаюся: два хлопці підтримують під руки сивочолу Англійську Королеву, допомагаючи їй залізти на барикаду... Бабуся, просто вдягнута, але з осанкою англійської королеви, нарешті дісталася до верху барикади і почала уважно розглядати все довкола. Їй так ввічливо кажуть: «Вам би краще все це вдома по телевізору дивитися...» Вона тихим спокійним голосом, який перекреслює всі подальші диспути, відповідає: «Вдома? Я спеціально приїхала до Києва, щоби побачити все на власні очі. Мені це потрібно».

Ю р і й. У статтях, що описують Євромайдан, недарма так часто зустрічаються порівняння з середньовіччям – з ідеалізованим, з фентезі. І справа тут не тільки в схожості антуражу – шоломи, щити, катапульти, полум'я і чорний дим, «фортеця Майдан», міське ополчення. Справа в тому, що Майдан – це хімічно чисте протистояння Добра і Зла. Не більшого і меншого зла, – а саме ось так, по-фентезійному, з великої літери.

Дехто намагався переконати мене, що я даремно ідеалізую Майдан. Що, мовляв, ну так, вони стоять за праве діло, але самі при цьому – найзвичайнісінькі люди. Не згоден.

Звичайні люди не стоять тижнями на морозі, не тільки не перетворюючись при цьому в божів, але навпаки – організовуючи складне життєзабезпечення багатотисячного табору. Звичайні люди не забезпечують своїми силами, без всякої поліції, ідеальний порядок і сухий закон. Звичайні люди не стоять на барикадах у мінус двадцять п'ять, всю ніч кидаючи у вогонь важкі покришки і дихаючи їхнім отруйним димом. Говорячи про Майдан як про силу Добра, я цілковито підтримую його, коли він скандує «Смертна кара!» для Януковича і його подільників-вбивць. Тому що карати Зло – це обов'язок Добра, а Добро, що дозволяє Злу залишитися безкарним, саме стає Злом.

СЦЕНА 8. ПРО ГАСЛО «СЛАВА УКРАЇНІ!»

О л е к с а. Хотів би сказати про гасло «Слава Україні!» Коли в диму від покришок і в клубах фіолетового газу, де не видно майже ні хера, наближається нова сотня на допомогу, і з цього апокаліпсису лунає «Слава Україні!», а у відповідь тисячі голосів кричать «Героям Слава!», зрозуміло, що парадигма гасла змінилась. Зрозуміло, що ідуть свої берсеркери. Це бойовий клич воїнів. Бойовий клич нескореного і сконцентрованого народу, від якого у мусорів трясуться ноги. Воно дійсно звучить страшно. Войовничо і переконливо. Це не ледве чутне привітання у вуса підковою Тараса Устимовича у брилі з Орестом Юхимовичем у смушковій шапці з товариства «Просвіта» біля куща червоної калини в день народження Кобзаря. Ні хера. Це закінчилось. Закінчились зелені лани, вишневі садки і вірші про конюшину. Іде люта війна. Воюють селяни, фермери, письменники, художники, менеджери, програмісти, ультрас і лікарі. Коли лунає «Слава Україні!»,

вони розуміють, про що ідеться. Це концентрація, це агресивний войовничий клич людей, які йдуть в атаку. Вони ідуть валитися за своє майбутнє у вільній країні. І вони будуть рвати цих скотів зубами і розкидувати це гівно. Що ця так звана «влада» і це мусорське гівно може протиставити цьому гаслу? Ні фіга. Побряцати своїми щитами, щоб цього не чути? Так все одно чути. Я думаю, їм лячно. Хто не чув, не зрозуміє.

СЦЕНА 9. НЕБЕСНА СОТНЯ

ЄВГЕН Ш. Сьогодні на Майдані я дізнався, що після того, як були застрелені перші протестувальники, священники не випускали нікого на передову без сповіді. Також священники зі щитами в руках були безпосередньо в зоні бойових дій і сповідали важко поранених. Тоді я зрозумів, що Небесна Сотня дійсно була «небесною», я зрозумів, навіщо всі ці три місяці священники були на Майдані. Весь цей час християни готували цих бійців до фінального бою за свободу України, вони готували «Небесну сотню», «готуючи тіло» їх до поховання, як Марія Магдалина.

ЄВГЕН Н. Пам'ятаю, як принесли Жизневського. Це був такий ступор... Я не знав, що сказати, як розрадити родичів та хлопців-побратимів, які несли домовину. Тоді й знайшлася пісня «Плине кача», яку так любив Жизневський, і яка потім стала гімном...

СЦЕНА 10. МАТЕРІ

МАТИ МАКСИМА з Вінниччини. Наші сини загинули за наші гріхи. Їх вбили через те, що багато наших громадян на виборах продавали свої голоси. Вінниччина ніколи не голосувала за регіоналів, чому ж це відбулось на останніх виборах? Гречку ви з'їсте, 100-200 гривень швидко витратите й забудете. А гріх залишиться на все життя. Наші хлопці своїми життями спокутували цю вину за всіх! Це має пам'ятати кожен!